

„Systémová arteriální hypertenzia a zátěž“

Práce má rozsah 84 stran včetně 8 příloh. 108 citovaných zdrojů je výsledkem určitého kompromisu, kdy autor konzultoval se školitelem postup, jak se v širší problematice okolo hypertenze nezahltit. Nakonec jsme se dohodli, že farmakologie a diferenciální diagnostika příčin hypertenze budou minimalizovány ve prospěch aspektů zátěžových.

Řada z citovaných zdrojů má k sobě navíc ještě internetové adresy kde je článek dostupný v plném znění (což je v současnosti přínos, ale neplatí to vždy: mimo fakultní počítačovou síť nemusí být dostupné a může to být s odstupem času matoucí). Jinde jsou citovány běžné školní přednášky které jsou k dispozici pouze pro studenty a nebyly publikované nikde ve standardní, recenzované podobě.

Odkazy zahrnují celou širokou skupinu problémů s hypertenzí a zátěží spojených – počínaje fyziologií regulace krevního tlaku a konče epidemiologickými studiemi o vlivu zátěžové hypertenické reakce na rozvoj civilizačních chorob.

Nutným úvodním kapitolám o regulaci krevního tlaku, metodách jeho měření, klidové hypertenzi a její mu významu a v neposlední řadě zátěžové fyziologii je adekvátně věnována zhruba polovina práce. Fyziologická část obsahuje ale řadu ne zcela přesných formulací, které by vyžadovaly ještě určité zpřesnění. Příkladem je věta na straně 17 „Vztah Q (srdečního výdeje) a TK (krevního tlaku) je přímá úměra“. To lze v prvním přiblížení zhruba připustit, ale chybí poznámka ve smyslu že vztah těchto dvou parametrů je v realitě příliš složitý na to, aby bylo možné i jen změny srdečního výdeje ze změn krevního tlaku spolehlivě odvozovat.

Autor správně vystihuje podstatu hypertenze a je si vědom všech hlavních zdravotních rizik s klidovou hypertenzí spojených, adekvátně se věnuje zátěži a vyzdvihuje zejména vztah zátěže a odporového tréninku. Právě typ a intenzita zátěže jsou obtížně a nepřesně měřitelnou složkou v řadě jinak široce pojatých prospektivních studií. Pětistránková diskuse a závěr jsou většinou adekvátně stylizovány a ukazují v celé šíři složitou problematiku interakce cvičení – tedy zátěžové reakce - a adaptace na ni v kontextu kvantity i kvality cvičení a zdravotního stavu pacienta. Autor správně chápe kontext genetiky, věkových změn a komplexnosti regulace krevního tlaku v klidu i v zátěži. V závěru zdůrazňuje zdravotní aspekty pohybu nejen ve vztahu k hypertenzi, ale také k ostatním rizikovým faktorům civilizačních chorob. Vážím si také autorovy odvahy na základě osobních zkušeností s pohybem i zpracované odborné literatury doporučit – i přes chybějící důkazy na skupinách pacientů s hypertenzí – jako optimální kombinaci vytrvalostního a odporového tréninku i pro léčbu hyperteniků.

Práce po formální i obsahové stránce splňuje všechny nároky na bakalářskou diplomovou práci a hodnotím jí známkou velmi dobrou až výbornou – podle toho jak její závěry autor obhájí během prezentace.

V Praze dne 3.9.2008

Doc. MUDr. Jiří Radvanský, CSc.

